Udtalelse om Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 93/16/EØF om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, ved at tillægge Kommissionen gennemførelsesbeføjelser til ajourføring af visse artikler i direktivet [1]

(95/C 133/06)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 18. januar 1995 under henvisning til traktatens artikel 198 at anmode om Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's Sektion for Social-, Familie-, Uddannelses- og Kulturspørgsmål, som udpegede Christoph Fuchs til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 9. marts 1995.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 324. plenarforsamling af 29.-30. marts 1995, mødet den 29. marts 1995, enstemmigt følgende udtalelse.

1. Generelle bemærkninger

1.1. Det Økonomiske og Sociale Udvalg konstaterer, at formålet med direktivforslaget er at sikre en mere effektiv ajourføring af visse artikler i lægedirektivet 93/16/EØF.

1.2. ØSU er klar over, at den konsoliderede udgave af direktivet ikke indeholder en ajourført fortegnelse over speciallægeuddannelser i medlemsstaterne.

1.3. ØSU bifalder intentionen om i lægedirektivet 93/16/EØF at få foretaget den manglende tilpasning til de speciallægebetegnelser, som medlemsstaterne for nylig har indført eller ændret.

2. Særlige bemærkninger

2.1. *Lovgivningsprocedure*

2.1.1. ØSU konstaterer, at der skal indføres en lovgivningsprocedure for ændring af artikel 5, stk. 3, og artikel 7, stk. 2, om gensidig anerkendelse af speciallægers eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, og for ændring af artikel 26 og 27 om minimumsvarigheden af videreuddannelse i de der beskrevne specialer.

2.1.2. Grundlaget for indførelsen af denne procedure er Rådets afgørelse om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (afgørelse 87/373/EØF) [2].

Gennem tilføjelse af en ny artikel 44 A får Europa-Kommissionen beføjelse til at »ændre« førnævnte bestemmelser.

I forbindelse med ændring af artikel 5, stk. 3, og artikel 7, stk. 2, skal ovennævnte afgørelses procedure med »rådgivende udvalg« anvendes, mens »forvaltningsudvalgsproceduren« skal anvendes i forbindelse med ændringer af artikel 26 og 27.

I det første tilfælde har Kommissionen det sidste ord at skulle have sagt, uanset om det rådgivende udvalgs udtalelse er negativ. I det sidste tilfælde kan Rådet, hvis forvaltningsudvalgets udtalelse er negativ, inden for en nærmere fastsat frist »med kvalificeret flertal træffe en anden afgørelse«.

2.1.3. Det ved Rådets afgørelse 75/365/EØF nedsatte Udvalg af Højere Embedsmænd inden for Sundhedsvæsenet — der efter ØSU's opfattelse så vidt muligt bør bestå af fagfolk — skal anvendes i begge tilfælde, snart som »rådgivende udvalg« (i forbindelse med artikel 5, stk. 3, og artikel 7, stk. 2), snart som »forvaltningsudvalg« (i forbindelse med artikel 26 og 27). Det skal i den forbindelse understreges, at dette udvalg består af højtstående embedsmænd fra det offentlige sundhedsvæsen, som er udpeget af medlemsstaterne, og at det ikke kun behandler spørgsmål vedrørende læger, men tillige spørgsmål vedrørende sygeplejersker, tandlæger og jordemødre.

2.2. *Kommissionens beføjelse må præciseres under hensyntagen til forslagets målsætning*

2.2.1. ØSU konstaterer, at Kommissionens beføjelse til at »ændre« de pågældende artikler er mere vidtgående, end det er nødvendigt ifølge forslagets formål, nemlig »at sikre en mere effektiv ajourføring af visse artikler«.

2.2.1.1. ØSU betvivler for det første, at denne beføjelse til at »ændre« er i overensstemmelse med fællesskabsretten, for Rådet skal i henhold til traktatens artikel 145 »i de retsakter, det vedtager, tildele Kommissionen beføjelser til at gennemføre de af Rådet udfærdigede

[1] EFT nr. C 389 af 31. 12. 1994, s. 19.
[2] EFT nr. L 197 af 18. 7. 1987, s. 33.

forskrifter«. Kommissionen må ikke bruge sine gennemførelsesbeføjelser til at foretage ændringer eller tilføjelser i Rådets retsakter.

2.2.1.2. Da det endvidere kun drejer sig om at indføje nye eller ændre eksisterende betegnelser for speciallæger og om at ændre speciallægeuddannelsernes minimumsvarighed, er en så vidtgående beføjelse ikke nødvendig.

2.2.1.3. ØSU tager begrundelsen for den foreslåede procedure til ændring af artikel 26 og 27 til efterretning. I denne står bl.a.:

»Spørgsmålet om speciallægeuddannelsens varighed indebærer økonomiske overvejelser, og i mange medlemsstater er sundhedssektoren afhængig af speciallæger under uddannelse.«

Efter ØSU's opfattelse er det ikke omkostningerne, der skal bestemme videreuddannelsens varighed. Det afgørende er, om varigheden er tilstrækkelig til, at den, som har gennemgået uddannelsen, kan anerkendes som læge med indgående viden og erfaring på det pågældende område, dvs. som specialist. Også af denne grund stiller ØSU spørgsmålstegn ved, om man skal tildele Kommissionen en generel beføjelse til at ændre de pågældende bestemmelser.

2.2.1.4. ØSU gør opmærksom på, at den såkaldte ajourføring af speciallægebetegnelserne ikke kun er et teknisk-redaktionelt spørgsmål om tilføjelser til listen; i nogle tilfælde forudsætter den en vurdering af deres kvalitative og indholdsmæssige overensstemmelse med de relevante specialer.

2.2.1.5. ØSU foreslår derfor, at ændringsbestemmelserne i artikel 5's nye stk. 4, i artikel 7's nye stk. 3, og i den sætning, der skal føjes til artikel 26 og 27, under henvisning til forslagets formål (2.2.1.2) præciseres således, at Kommissionens beføjelser bindes til specialelisten i de pågældende artikler. Dette betyder, at Kommissionens beføjelser begrænses til tilføjelse af nye og ændring af eksisterende speciallægebetegnelser på grundlag af medlemsstaternes oplysninger og til ændring af speciallægeuddannelsens minimumsvarighed.

2.2.1.6. ØSU foreslår derfor, at artikel 1 og artikel 2 i direktivforslaget affattes således:

»*Artikel 1*

I artikel 5 i direktiv 93/16/EØF indsættes følgende nye stk.:

"4. Stk. 3 i denne artikel ændres i overensstemmelse med den i artikel 44 A, stk. 2, fastsatte procedure, for så vidt der kun er tale om tilføjelse af nye og ændring af eksisterende speciallægebetegnelser i henhold til medlemsstaternes oplysninger."

I artikel 7 i direktiv 93/16/EØF indsættes følgende nye stk.:

"3. Stk. 2 i denne artikel ændres i overensstemmelse med den i artikel 44 A, stk. 2, fastsatte procedure, for så vidt der kun er tale om tilføjelse af nye og ændring af eksisterende speciallægebetegnelser i henhold til medlemsstaternes oplysninger."

Artikel 2

I artikel 26 og 27 i direktiv 93/16/EØF indsættes følgende nye sætning:

"Bestemmelserne i denne artikel ændres i overensstemmelse med den i artikel 44 A, stk. 3, fastsatte procedure, for så vidt der kun er tale om ændring af speciallægeuddannelsens minimumsvarighed i henhold til medlemsstaternes oplysninger."«

2.3. *Inddragelse af Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelse*

2.3.1. ØSU minder om, at Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelse blev nedsat, da de første »lægedirektiver« blev vedtaget i 1975 (Rådets afgørelse 75/364/EØF af 16. juni 1975). Ikke mindst af ovennævnte årsager (2.2.1.3 og 2.2.1.4) anser ØSU det for nødvendigt, at dette udvalg inddrages i den foreslåede procedure. Kun at inddrage Udvalget af Højere Embedsmænd inden for Sundhedsvæsenet anser ØSU for utilstrækkeligt.

2.4. *Inddragelse af de europæiske lægers organisation*

2.4.1. ØSU understreger, at de foreslåede ændringsprocedurer vedrørende lægernes videreuddannelse for lægerne selv rejser problemer, som må drøftes af sagkyndige. Det gælder for det første spørgsmålet om, hvilke nye speciallægebetegnelser der skal optages, og ligeledes vurderingen af nye speciallægebetegnelsers konformitet. Det gælder endvidere, når minimumsforskrifter skal ændres, hvad enten videreuddannelsen skal forkortes eller forlænges, og det gælder spørgsmålet om, hvilken minimumsvarighedskategori nye speciallægeuddannelser i EU skal placeres i.

2.4.2. ØSU finder det derfor nødvendigt, at det i forbindelse med alle procedurer gøres obligatorisk at indhente udtalelse fra De Europæiske Lægers Stående Udvalg, som er de nationale centralorganisationers europæiske sammenslutning.

2.4.3. ØSU foreslår, at ovennævnte princip optages i den nye artikel 44 A som stk. 4:

»4. Kommissionen udarbejder sine forslag efter høring af Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelse (75/364/EØF af 16. juni 1975). Kommissionen

skal også give De Europæiske Lægers Stående Udvalg lejlighed til at udtale sig. Før forelæggelse af ændringsforslag indhenter Kommissionen forslag fra De Europæiske Lægers Stående Udvalg.«

2.4.4. ØSU henviser til, at det i udtalelsen af 26. februar 1992 om forslaget til kodificeringsdirektivet [1] med følgende formuleringer stillede krav om støtte til EU-organerne fra den lægelige sagkundskab:

»... ØSU er klar over, at lægestanden og Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelse allerede er i gang med at revidere kvalitetskravene til speciallægeuddannelsen, og det opfordrer Kommissionen til at stille forslag om gennemførelse af eventuelle anbefalede ændringer så snart som muligt, af hensyn både til lægerne og deres patienter.

Lægevidenskaben og lægernes faglige kunnen udvikler sig for øjeblikket i et sådant tempo, at Kommissionen har en forpligtelse til kontinuerligt at holde hele det medicinske område under opsyn. Det er vigtigt, at ekspertudvalget (Det Rådgivende Udvalg for Lægeuddannelse) får tilstrækkelig støtte, så det er i stand til i fuldt omfang at spille sin vigtige rolle som rådgiver.«

Det er ØSU's faste overbevisning, at den europæiske lægestands repræsentanter, nemlig Det Stående Udvalg, er den instans, der legitimt både kan og skal yde denne »støtte«. Dens støtte bør derfor »institutionaliseres« ved hjælp af ovennævnte bestemmelse (2.4.3).

2.5. *Medlemsstaterne skal konsultere deres nationale lægestand*

ØSU foreslår, at Kommissionen opfordres til i forbindelse med udarbejdelse af direktivforslag på området at søge udvirket, at medlemsstaternes myndigheder med ansvar for videreuddannelsesspørgsmål tager hensyn til deres nationale lægestands synspunkter.

2.6. *Videreudvikling af systemet for anerkendelse af speciallægebeviser under medvirken af De Europæiske Lægers Stående Udvalg*

ØSU opfordrer til, at det undersøges, om ikke det hidtidige system med individuelle henvisninger til de forskellige speciallægebetegnelser i de enkelte medlemsstater, som indebærer en meget kraftig differentiering, kan erstattes med et mere enkelt system med gensidig anerkendelse af hoveddiscipliner med tilhørende »delområder« (bidiscipliner).

Med henblik herpå foreslår ØSU, at Rådet i forbindelse med sin beslutning om direktivforslaget pålægger Kommissionen at indhente et forslag fra De Europæiske Lægers Stående Udvalg med henblik på videreudvikling af ordningen for anerkendelse af speciallægers kvalifikationer med det formål at forbedre disses muligheder for frit at etablere sig og levere tjenesteydelser.

[1] EFT nr. C 98 af 21. 4. 1992.

Bruxelles, den 29. marts 1995.

Carlos FERRER

Formand for

Det Økonomiske og Sociale Udvalg